

Petre Ispirescu

Fata moșului cea cuminte

Ilustrații de Adrian Cerchez

Galaxia Copiilor

A fost odată ca niciodată un moșneag care avea o fată mare, de se dusesse vestea în lume de vrednicia ei. Moșneagul (unchiașul) se căsătorii a doua oară cu o babă, care avea și ea o fată mare.

Baba, însă, punea pe fata unchiașului la toate greutățile casei; iar fata ei se clocise de ședere.

Biata fata unchiașului torcea, țesea, făcea pâine, mătura și scutura fără să zică nici păs! Dar baba punea parte fetei sale, și pâra la unchiaș pe fiica lui și o tot ocăra.

Nu era ziuliță lăsată de Dumnezeu să nu se certe cu el, ca să-și gonească copila, și-i zicea:

— Dacă nu-ți vei duce fata de aici, pâine și sare pe un taler cu tine nu mai mănânc.

Bietul om se cam codea. Dar baba, într-o noapte, turnă apă pe vatră și stinse focul ce-l aprinsese fata unchiașului de cu seară.

A doua zi, dis-de-dimineată, se scoală fata să facă focul, fiindcă tot pe ea cădeau păcatele; dar foc nu mai găsi în vatră.

Atunci, de frică să nu o ocărăscă mumă-sa cea vitregă, se urcă pe bordei, se uită în toate părțile, doară va vedea undeva vreo flacăra, ca să se ducă să ceară măcar un cărbune. Dar nu se văzu nicăieri ceea ce căuta ea.

